

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR
NA ZESTIG JAAR

ALS WE ZOO VOOR HET EERST IN ONS leven het getal vijftig moeten veranderen in zestig, worden we toch wel wat weemoedig gestemd. Want daar is dan de herinnering aan het feit, dat we de middag-hoogte des levens een eind voorbij zijn, en de ietwat terneer-drukkende gedachte, dat de méésten onzer bekenden niet mochten overgaan van de zestig in de zeventig.

Maar dat weemoedige duurt toch slechts éven. Want staande bij dezen mijlpaal-van-beteekenis, zien we voor-waarts, en zeggen met een David, toen hij op het hoogtepunt zijns levens was gekomen: „In God zullen wij kloeke daden doen;” ja, zien we opwaarts, verwachtend onzen Heiland Jezus Christus; verwachtend inmiddels van den God der bergen onze hulp, lichamelijk en geestelijk.

25 Augustus j.l. was een schitterende dag in de natuur. Ik herinner mij niet, ooit een dag beleefd te hebben als deze. — Hoe klein, hoe nietig voelt men zich, als men zich zoo dicht bij de hooge sneeuwbergen bevindt, die zoo machtig spreken van Gods grootheid en majesteit!

25 Augustus was ook een blijde dag in mijn persoonlijk leven. Goede woorden mocht ik hooren over het werk, dat ik genadig zoo vele jaren mag verrichten onder geloovigen en ongelooovigen, jong en oud, voor mijn God en Heiland. Ik heb behoefte, er hier openlijk mijn hartelijken dank voor uit te spreken. Want ze hebben mij versterkt. God weet, hoe we soms naast *Zijn bemoediging* ook *menschelijke aanmoediging* noodig hebben.

Ik heb dien dag niet alleen voorwaarts en opwaarts, maar ook achterwaarts mogen zien. En daarover wil ik nu nog even spreken.

Wat is er veel geweest in al die jaren, dat het werken moeilijk maakte! Nog geen acht-en-twintig jaar oud moest ik mijn vader verliezen en stond ik alléén voor allen geestelijken arbeid, die was nagelaten. Groot en vele waren ook de beproevingen daarna. Juist nu ook weer door het feit, dat deze bijzondere herdenkingsdag in het buitenland moest worden doorgebracht, en niet in den kring der geliefden kon worden gevierd. Maar daarom te meer is het hart versterkt door toegezonden Schriftwoorden als: „Zegeningen zijn op het hoofd des rechtvaardigen,” en: „Op uw wegen zal het licht schijnen.”

Levendig herinner ik me nog den dag, toen mijn vader zestig jaar werd. We waren allen bijeen; en goede vrienden waren met ons. Ik heb toen een vers voorgelezen, voor die gelegenheid door mij gedicht, zinspelende op hetgeen mijn vader was en deed in die zestig jaar. Hij was zichtbaar bewogen. Maar . . . leidde onmiddellijk de aandacht van zichzelf af, door Psalm 103 voor te lezen en met enkele woorden te wijzen op Gods barmhartigheden, in zijn leven zoo ruimschoots ondervonden.

Een dergelijke gedachte hield ook mij bezig, op eenzelfde denkdag in mijn leven. Zijn de weldaden des Heeren niet ontelbaar vele geweest? Heeft Hij niet menigmaal ons in ons gezin en werk verrast door uitredingen en verhooring van gebeden? Heeft God Zich niet betoond een toevlucht te zijn van geslacht tot geslacht?

Met Mozes zeggen we wel: „Onze ongerechtigheden stelt Gij vóór U, onze heimelijke zonden in het licht Uwz aanschijns;” maar we voegen er aanstonds, evenals hij, vol vrouwen bij: „Laat Uw werk aan Uw knechten gezien worden, en Uw heerlijkheid over hun kinderen. En Uw liefelijkheid zij over ons; bevestig Gij het werk onzer handen over ons; ja, het werk onzer handen bevestig dat!” Want Gods *goedertierenheid is geweldig* over degenen die Hem vreezen, hoe menigmaal ze ook hebben bewezen stof te zijn. Zoodat ons nu nog maar éen bede rest: „Leer ons alzóó onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekommen!” Neen, onze bede luidt niet: een verstandig hoofd, maar: *een wijs hart!* Want we willen de kracht vernieuwen door Hem te verwachten, die bij het klimmen der jaren jeugdigen moed en jongelings-energie weet te geven. En dat verwachten is een *harte*-zaak.

586

CONTACT MET DE JONGEREN

VERBROKEN CONTACT

In schuld en schaamte ligt gebogen, Heer,
Die eigen wegen koos en doolde op kronkelpad,
Waar leugen loert en smart in krocht en bocht,
Die eigen wegen koos en U vergat.

't Contact met U, dat t'elken morgen weer
Een stralenkrans om daagsche plichten wond,
En t'elken avond, na volbrachte taak,
Een stille vreugd in 't biddend harte vond;

't Contact, waarlangs Gij uitzondt kracht aan kracht
— Ten noblen strijd — aan 't zwakke menschenhart;
Dat licht en liefde straalde in duistren tijd,
Als 't leven moeilijk scheen door stille smart;

Dat teer contact, door eigen schuld gescheurd,
Ontschakeld, ligt verknoeid, verrafeld neer,
En 't dolend hart, onmachtig tot herstel,
Rest enkel nog een brandend heimwee, Heer!

O God, die nederschouwt op schuld en schaam,
Aan U alleen gebiecht in duistren nacht . .
't Blijft toch Uw kind, dat — hoe in 't stof gebukt
En hoe van ver — naar Uw ontferming wacht.

Gij, die zoo mildlijk geeft en niet verwijt,
Hoe menigmaal ons droef tekort U grieft,
Vergeef, barmhartig God! herstel 't contact
Met Uwe kracht, 't contact met Uwe liefde!

Schep in het binnenst, Heer! een vasten geest,
Een afschuw van het kwaad, een rein gemoed.
't Gekrookte riet zelfs hebt Ge Uw steun beloofd,
Als 't maar met Uwe levenskracht zich voedt!

E. V.-v. O.

EERSTE EN LAATSTE LIEFDE

48)

door K. PAPKE

Met een afscheidsgroet vlogen zijn gedachten naar zijn trouwen vriend, Oxenstjerna. Van hem kon hij hetzelfde zeggen wat David van zijn vriend Jonathan gezegd had: „Uw liefde was mij wonderlijker dan de liefde der vrouwen!” Hoe dankte hij ook nu nog den Almachtige, Die hem zulk een vriend gegeven had! En verder gingen zijn gedachten, naar zijn eenig kind en naar zijn geliefde gemalin in Stockholm. — O, als zij wat meer van de dapperheid had gehad van zijn zuster Katharina! En onwillekeurig stonden zijn gedachten stil bij zijn neef Frans Albert van Lauenburg. Hoe blij was hij, dat de hertog enkele maanden geleden van den vijand tot hem was overgekomen en ijverde voor de Evangelische zaak. Wel waarschuwd den Horn, Oxenstjerna en de anderen hem herhaaldelijk voor den Lauenburger, maar zeker ten onrechte! Hij vond het wel prettig, dat zijn neef graag in zijn nabijheid was en daarmee toonde zijn jeugdige lichtzinnigheid en zijn hartstocht voor Ebba te hebben overwonnen.

Ebba! Als door een tooverslag stond plotseling de gouden tijd der jeugd voor zijn geest. — Stille weemoed vervulde zijn hart. Hoe anders zou zijn leven geweest zijn, als . . . Neen, weg met die gedachten! God moge haar zegenen en doe haar het rijke geluk behouden, dat zij gevonden heeft!

De morgen schemerde reeds. Zonder iets te hebben